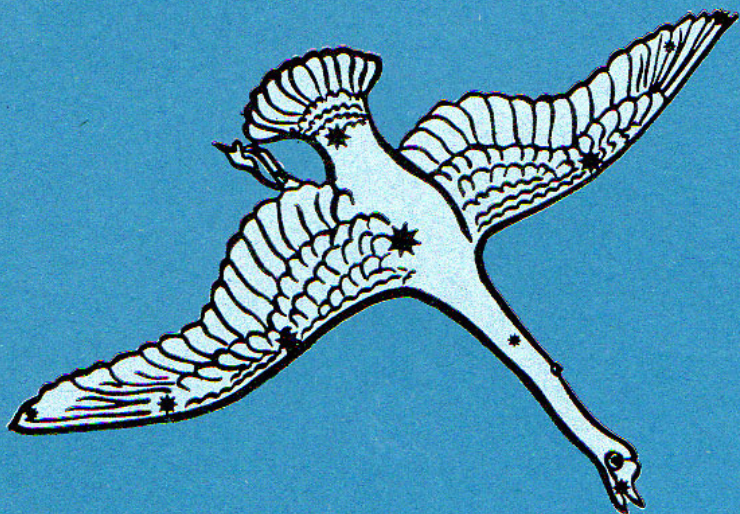

ΒΙΚΤΩΡΙΑ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

ουρανία

ΚΕΔΡΟΣ

Σ' ΑΠΟΧΤΗΣΑ

Σ' είδα απ' τ' ἀμπέλια ν' ἀνεβαίνεις
τά κλήματα περίπαθα μπλεγμένα στίς ἀχτίνες σου —
σ' είδα από τά νερά τά κύματα νά σέ φθονοῦνε,
ἀπό τῆς φυλακῆς τό παραθύρι σοῦ φώναξα τό χαῖρε
ἀπό τούς ὤμους τοῦ ἔρωτα κι ἀνάμεσα ἀπό τά φιλιά,
πάνω ἀπό τούς καπνούς τῆς μάχης.

Στ' ἀλήθεια εὐτύχημα γιατί δέν ἔγινα
δοῦλος κι ἀφέντης κανενός,
σ' ὄρισα καί σ' ἀπόχτησα ξέροντας πώς ἀνήκεις
σ' ὅλα τά μάτια πού σέ βλέπουν.

ΜΕ ΣΗΜΑΔΕΨΕΣ ΑΣΤΡΟ

Μέ σημάδεψες ἄστρο
μέ τή σαμά τοῦ βοσκοῦ
εἶμαι γιά τό μαχαίρι· στό ἀδέβαιο τόξο
πού ἀκουμπᾷ ἀπό γέννα σέ θάνατο τρέχω
γιά ν' ἀποφύγω τοῦ πεπρωμένου τό πινάκι.
Τοξότη, τό βέλος σου εἶμαι καί τό τέλος τοῦ βέλους σου.

Νά μέ στερεώσεις ζήτησα κι ἔλπισα
ἄστρο τοῦ χειμῶνα τρυφερό, στοργικό,
πότνια νύχτα σέ σένα ἀκούμπησα
ἀργή καί μεγάθυμη μητέρα
πού ρυθμίζεις τό χρόνο κι ἐπιτρέπεις
στά σώματα ὅλα, τόν ὕμνο τους ν' ἀπαγγεῖλουν.

Ποῦ νά κρυφτῶ, δάση καί σύδεντρα
καί θολά νεφελώματα — νά μέ χάσει
ὁ τοξευτής καί τό βέλος του;
Ποῦ νά καταφύγω, σπήλαιο τῶν κυνηγημένων;
Ὅμιχλη τοῦ γαλαξία μηδενιστική,
καί πλανήτη τοῦ Ἄδη, πῶς νά λησμονήσω;

ΤΗΝ ΑΡΜΟΝΙΑ ΖΗΤΩ

Τήν ἁρμονία ν' ἀκούσω ζητῶ
τῇ μουσική τῆς γαλήνης
ὅπως ἀπ' τὰ μοναχικά λιβάδια ἀκούγεται
τὴν ὥρα πού τ' ἄστρα δακρύζουν
καί τὴν πρωινή πάχνη ὑφαίνουν.
Τότε ἀναδείχνεται τοῦ ἀγκαθιοῦ τό φύλλο
σάν ἀσημένιο κέντημα πάνω στό χῶμα
ἡ εὐνοια τ' οὐρανοῦ προσγειώνεται
καί προστατεύει τόν ὕπνο τοῦ σπόρου.
"Ἄγια τὰ γήινα, μά ἐγώ ἔχω κινήσει
γιά τῶν ἐρωτημάτων τούς κόσμους,
διάλειμμα στή θλίψη ἢ περιέργειά μου.

Ἄνία τῆς ἔντασης
πλήξη τῶν σχέσεων καί πλήξη τῆς μοναξιάς
νά ξεφύγω θέλω καί νά φύγω ἀχμαία,
μέ τή γύρη τῶν ἄστρων ν' ἀφομοιωθῶ.
Νεφέλη πάνω ἀπ' τό κάστρο αὐτό θά μέ σηκώσει.